

Jatkotutkinnot

Vanhan tutkintosäännön mukaan opiskelevilla jatko-opinnot johtavat **teatteritaiteen ja tanssitaiteen lisensiaatin ja tohtorin tutkintoihin**, joita voi suorittaa **taiteellisina** tai **tieteellisinä**.

Taiteelliset jatko-opinnot tarkoittavat, että jatko-opiskelun ensisijainen tarkoitus on kehittää taiteenalaansa ja tehdä tutkimusta ennen muuta omaan taiteensa avulla ja kautta. Tutkintoon kuuluva sarja töitä voi siis sisältää julkisanotun tavoitteen tai työn kautta tutkittavan ongelman, jonka kokonaisuuteen kirjallisessa osuudessa paneudutaan ja joka liitetään oman taidealan traditioon ja keskusteluun. Toivottavaa on että se keskustelisi myös yleisemmin ajankohtaisten teoreettisten näkökulmien kanssa. Kirjalliseksi muodoksi suositellaan esseetyyppistä kirjoittamista, taiteilijan kirjoitusta toiselle taiteilijalle, ellei aihe toisin edellytä. Kirjallisesta osiosta on annettu erillinen ohje ja suositus (tiedoston loppupuolella).

Taiteellisten osioiden **arviointi** tapahtuu ensisijaisesti taiteellisin kriteerein. Se on lopulta subjektiivista, kuten kaikki taiteen arviointi, mutta sen tekevät tarkastajat, jotka ovat julkista tunnustusta saaneita alan edustajia sekä tarvittaessa teoreettisesti perehtyneitä. Kirjallisen osion on muodostettava selkeä kokonaisuus, joka tavalla tai toisella peilautuu taiteellisten töiden kokonaisuuteen. Sen ei tarvitse olla välttämättä prosessin päätepiste, mutta siihen tulee sisältyä jonkinlainen yhteenveto tai loppuselvitys.

Tieteellinen tutkimus edellyttää pätevien tieteellisten menetelmien käyttöä jonkin rajatun ongelman ratkaisemiseksi tai selvittämiseksi. Kriteerit vastaavat tiedeyliopistojen myös osin muuttuvia kriteereitä. Menetelmiin kuuluvat humanististen alojen perinteiset, puheita, tekoja ja kirjoituksia tulkitsevat ja ymmärtävät menetelmät sekä historiallisia dokumentteja ja lausumia analysoivat lähestymistavat. Kasvatustieteiden ja käyttäytymistieteiden puolelta saatavia keskeisiä lähestymistapoja ovat subjektin kokemusta korostavat tutkimusotteet. Tämä antaa monia mahdollisuuksia myös taiteilija- ja opettajataustaisille jatko-opiskelijoille. Tieteellisiin töihin voi sisältyä taiteellisia osuuksia tai demonstraatioita, joiden paikka kokonaisuudessa määräytyy kuitenkin tieteellisen kokonaiskehityksen mukaan. Teknologisen innovaation alueet tulevat myös kysymykseen.

TeL/TansL

Teatteritaiteen / tanssitaiteen lisensiaatti Teatteritaiteen ja tanssitaiteen lisensiaatin tutkinnon laajuus on 120 opintopistettä, mikä merkitsee laskennallisesti noin kahden vuoden täysipäiväisiä opintoja. Opinnoista noin puolet eli 60 op on yleisiä jatko-opintoja, jotka suurelta osalta rakennetaan tukemaan ja pohjustamaan edessä olevaa taiteellista työtä tai tutkimusta.

Taiteellisessa lisensiaatintyössä opin- ja taidonnäytteeseen kuuluu korkeatasoista taiteellista työskentelyä sekä tähän työhön liittyvä kirjallinen osio, jossa tekijän on osoitettava valmiutta erittelevään ajatteluun tai hyvään synteettiseen kykyyn, perehtyneisyyttä kyseiseen aihepiiriin ja valmiutta taiteellisten kysymysten viestintään.

Tieteellisessä lisensiaatintyössä tutkielman on osoitettava hyvää perehtyneisyyttä omaan alaan ja valmiutta kriittisesti soveltaa tieteellisen tutkimuksen menetelmiä. Tieteelliseen tutkintoon voi kuulua myös taiteellisia osuuksia tutkimusongelman edellyttämässä rajoissa ja pätevästi analysoituina.

TeT/TansT

Teatteritaiteen / tanssitaiteen tohtori Teatteritaiteen ja tanssitaiteen tohtorin tutkinnon laskennallinen laajuus on 240 op (160 ov). Se voidaan suorittaa joko perustutkinnon pohjalta tai liseniaatintutkinnon jälkeen.

Tohtorin tutkintoon sisältyvät samat 60 op:n laajuiset taiteellista tai tieteellistä työtä tukevat yleiset jatko-opinnot.

Taiteellisen tohtorin tutkinnon opin- ja taidonnäyte on liseniaatintyötä joko selvästi laajempi tai syvällisemmin ja johdonmukaisemmin tutkimuksellinen. Julkisesti esitettävien töiden tulee osoittaa vaativien taiteellisten kokonaisuuksien hallintaa sekä valmiutta taiteellisten ongelmien ratkaisemiseen yksilöllisellä ja uutta luovalla tavalla, tai niiden on tultava hyvin perustelluiksi demonstraatioina, ongelmien tai ratkaisuyritysten esittelyinä. Opin- ja taidonnäytteen selvitysosassa edellytetään syvällistä perehtyneisyyttä kyseiseen aihepiiriin, valmiutta ja kykyä ongelmien teoreettiseen hahmottamiseen sekä niiden viestintään.

Tieteelliseen tohtorintutkintoon kuuluvassa väitöskirjassa ilmenee syvälinen perehtyneisyys alan tieteelliseen tutkimukseen, riittävä asiantuntemus taiteen käytäntöjen kysymyksissä sekä ennen kaikkea kyky itsenäiseen tieteelliseen työskentelyyn, ongelmien hahmotukseen, uuden tiedon tuottamiseen ja niiden hyvään viestintään. Tieteelliseen tutkintoon voi kuulua myös taiteellisia osuuksia, silloin kun niiden olemassaolo on tutkimuksen kannalta perusteltua ja ne tulevat asianmukaisesti analysoitua.

Yleiset jatko-opinnot 60 op (40 ov)

Yleiset jatko-opinnot jakautuvat kolmeen osaan alla olevan kaavion mukaan.

1. Orientoivat opinnot, 20 op (10 ov)
2. Taiteenalakohtaiset jatko-opinnot ja/tai henkilökohtaiset erityisopinnot, 20 op (15 ov)
3. Taiteellista työtä tukevat opinnot tai tieteellistä työtä tukevat opinnot, 20 op (15 ov)

Pohjana ovat kaikille yhteiset orientoivat opinnot. Toinen osa yleisiä jatko-opintoja voidaan ryhmittää erityisesti taiteenalakohtaisiksi jatko-opinnoiksi tai niistä osa voidaan korvata henkilökohtaisilla erityisopinnoilla. Kolmas osa opinnoista jakautuu jatko-opintojen mukaisesti taiteellista työtä tukeviin opintoihin ja tieteellistä työtä tukeviin opintoihin.

Opinnot suoritetaan kirjallisuuteen perehtyen, osallistumalla näihin aihepiireihin liittyvään opetukseen jossakin korkeakoulussa, seminaareissa sekä työpajoissa kotimaassa tai ulkomailla. Myös TeaKin maisteriohjelmien kurssit on mahdollista hyödyntää. Muualla hankittujen suoritusten hyväksymisestä vastaa taiteellisen tutkimuksen professori.

Opintojen kokonaisuus voi opiskelijalle muodostua hyvin yksilöllisesti tutkimussuunnitelman tai taiteellisen työn tarpeiden mukaisesti ja niiden painopisteet voivat työn kuluessa muuttua. Tarkemmat tutkintovaatimukset ja suositeltu kirjallisuus ilmenevät seuraavassa luvussa (kirjallisuutta ei päivitetä uusien tutkintovaatimusten voimaantulon jälkeen).

1. Orientoivat opinnot 10 ov (20 op)

Jatko-opiskeluun orientoivia yleisiä opintoja pyritään järjestämään niin, että soveltuvia kursseja olisi tarjolla vuoroin eri taidekorkeakouluissa. Seuraavat kirjaluettelot on tarkoitettu liikkeellelähtöä varten.

1.1. Johdatus jatko-opintoihin ja tutkimustyöskentelyyn

Perehdytys jatko-opiskeluun järjestetään myös seminaarijaksoina. Tarkoitus on orientoida jatko-opintojen vaatimiin työskentelytapoihin, neuvoa henkilökohtaisten työ- ja opintosuunnitelmien laadinnassa sekä oman alan tietokantojen ja tiedonhallinnan kysymyksissä. Oheiskirjallisuutena käytetään tutkimuksen teon oppaita sekä aiempia opinnäytteitä.

Anttila Pirkko: Tutkimisen taito ja tiedonhankinta. Akatiimi. Hamina 2000.

Eco U: Oppineisuuden osoittaminen, eli miten tutkielma tehdään. Vastapaino. Tampere/Hämeenlinna.1979/1989.

Hannula Mika & Kiljunen Satu (toim.): Taiteellinen tutkimus. Kuvataideakatemia. Helsinki 2001.

Hirsijärvi S ym: Tutkimus ja sen raportointi. Kirjayhtymä. 1992.

Riikonen Hannu: Mikä on essee?. SKS. Helsinki 1990.

Siukonen Jyrki: Tutkiva taiteilija. Kustannus Oy Taide, 2000.

Väitös. (TV-ohjelma / Prisma 1992 / kasetti) ym.

1.2. Taiteen filosofian perusteet (kurssi/tentti)

Opetusta järjestetään vuosittain eri taidekorkeakouluissa. Osallistuminen opetukseen erittäin suotavaa. Voidaan suorittaa myös kirjatenttinä tai esseinä, esim. seuraavista:

von Bonsdorff & Seppä: Kauneuden sukupuoli. Näkökulmia feministiseen estetiikkaan. Gaudeamus 2002.

Dickie G: Estetiikka. Helsinki. 1981.
 Eaton M. M: Estetiikan ydinkysymyksiä. Helsinki. 1994.
 Haapala A.- Lammenranta M.(toim.).Taide ja filosofia. Helsinki. Gaudeamus 1987.
 Haapala A.- Lammenranta M. (toim.). Kauneudesta kauhuun. Kirjoituksia taidefilosofiasta. Helsinki. Gaudeamus 1993.
 Haapala A.- Lehtinen M: Elämys. taide, totuus. Kirjoituksia fenomenologisesta estetiikasta. Yliopistopaino, Helsinki 2000.
 Honkanen M: Taideyhteisö ja puhe taiteesta. Helsingin yliopiston yleisen kirjallisuustieteen, teatteritieteen ja estetiikan laitoksen monistesarja n:o 13. Helsinki 1986.
 Luoto Miika: Heidegger ja taiteen arvoitus. Tammi. Helsinki 2002.
 Reiners & Seppä (toim): Etiikka ja estetiikka. Gaudeamus. Helsinki 1998.
 Routila L: Miten teen tiedettä taiteesta. Johdatusta taiteen tutkimukseen ja taiteen teoriaan. Helsinki Otava 1986.
 Vuorinen J: Estetiikan klassikoita. Helsinki. Gaudeamus. 1993.

1.3. Tieteen filosofian perusteet (kurssi/tentti)

Tieteen filosofian perusteita opetetaan myös vuosittain. Osallistuminen opetukseen erittäin suotavaa. Voidaan osin suorittaa myös kirjatenttinä, esim. seuraavista:

Bauman Z: Postmodernin Lumo. Vastapaino. Tampere 1996.
 Bohm, D. & Peat, D.F.: Tiede, järjestys ja luovuus, Helsinki, Gaudeamus 1992.
 Guba E: The Paradigm Dialog. Newbury Park, Sage Publications 1990.
 Haaparanta L, Niiniluoto I: Johdatus tieteelliseen ajatteluun. Helsingin yliopiston filosofian laitoksen julkaisuja 3/1986.
 Molander B: Vetenskapsfilosofi. Stockholm 1992.
 Niiniluoto I: Maailma, minä ja kulttuuri. Helsinki. Otava 1990.
 Nordenstam T: Från konst till vetenskap. Malmö 1993.
 Varto J: Fenomenologinen tieteen kritiikki. Tampere 1992/1995.

1.4. Teatterin / tanssin tutkimuksen perusteet

Tarkoituksena on perehtyä erityisesti oman alan tutkimuksen traditioon ja tämänhetkisiin kysymyksenasetteluihin. Opetusta järjestetään noin kahden vuoden syklinä. Voidaan myös suorittaa kirjallisuuden avulla, esim seuraavista (A tai B) valiten:

A. Teatteri

Approaching Theater. Ed. by A Helbo. Bloomington 1991. (myös ranskaksi: Modes d'Approche)
 Beckerman B: Theatrical Presentation. Performer, Audience and Act. New York and London 1990.
 Campbell Patrick (ed): Analysing Performance. A critical reader. Manchester UP. Manchester & NY 1996.
 Carlson M: Performance. Routledge. London & NY 1996/2003.
 Fortier Mark: Theory/Theatre, Routledge . London & NY 1997 (on myös uusi painos)
 Martin J & Sauter W. Understanding Theatre. Performance Analysis in Theory and Practice..Pavis P. Theatre at the Crossroads of Culture. London and New York 1992.
 Pavis, P. L'Analyse des Spectacles. Nathan. Paris. 1996.
 Pfister M. Das Drama. 1977. Englanniksi The Theory and Analysis of Drama and Theatre. 1988.
 Reinelt J G Roach J. Critical Theory and Performance. U Mich P, 1992.
 Reitala Heta & Heinonen Timo: Dramaturgioita. Palmenia 2001.
 Schmitt Natalie Crohn: Actors and Outlookers. Theater and Twentieth Century Scientific Views of Nature. Illinois UP. Illinois 1990.
 Schneider Rebecca & Cody Gabrielle: Re:Direction. Routledge . London & NY 2003.
 States B O. Great Reckonings in Little Rooms. On the Phenomenology of Theater. Berkeley etc.

1985.

Stockholm Theatre Studies 3. Almqvist & Wiksell International. Stockholm. 1995.

Zarrille Phillip (ed.): Acting (Re)Considered. Routledge. London & NY 2003.

B. Tanssi

Adshead J (ed.) Dance Analysis: Theory and Practice. London: Dance Books 1988.

Adshead J & Layson J (ed.) Dance History. A Methodology for Study. London: Dance Books 1983.

Carter, Alexandra (ed.): The Routledge Dance Studies Reader. Routledge, London 1998.

Copeland R & Cohen M (ed.), What is Dance? Readings in Theory and Criticism. New York: Oxford University Press 1983.

Desmond, Jane C. (ed.): Meaning in Motion. New Cultural Studies of Dance. Duke University Press. Durham. London 1997.

Foster, S L., Reading Dance, Bodies and Subjects in Contemporary America Dance. University of California Press 1986.

Fraleigh S.H. & Hanstein, P: Researching Dance. Evolving Modes of Inquiry. University of Pittsburgh Press. Pittsburgh 1999.

Welton, Donn (ed.): The Body. Classic and Contemporary Readings. Blackwell Publishers. Malden Massachusetts, USA. Oxford, UK 1997.

1.5. Kirjallisen viestinnän ja asiakirjoittamisen opintoja

Perusteltua mielipiteenmuodostusta edistävän kirjoittamisen opiskelemista joko järjestettävillä kursseilla (tieteellinen kirjoittaminen) tai "taiteesta kirjoittaminen". Voidaan käyttää myös tekeillä olevien esseiden työstämiseen ja arviointiin.

2. Taiteenalakohtaiset jatko-opinnot ja/tai henkilökohtaiset erityisopinnot 15 ov (20 op)

2.1. Taiteenalakohtaiset jatko-opinnot

Taiteenalakohtaiset jatko-opinnot tarkoittavat oman taiteenalan erityiskursseja, workshopeja tai syventävää työskentelyä. Tällaista voi olla esim. tutkimuksen ohella tehty oma taiteellinen työ tai varsinaista työtä palveleva opetustyö. Nämä voivat olla kansainvälisiä koulutus- tai tutkimusaiheisia tapahtumia. Suoritusmerkinnät edellyttävät raporttoimista.

2.2. Henkilökohtaiset erityisopinnot

Henkilökohtaisilla erityisopinnoilla tarkoitetaan jatko-opiskelijan työssään tarvitseman erityisen valmiuden tai lähestymistavan opiskelemista. Se voi siten olla kauempaan hänen omasta alastaan. Ne voivat liittyä myös esimerkiksi opettamiseen siinä missä tietyn tutkimustekniikan omaksumiseen.

3. Taiteellista tai tieteellistä työtä tukevat opinnot 15 ov (20 op)

Näistä opinnoista on tarkoitus valita sen mukaan, suoritetaanko jatko-opinnot taiteellisina tai tieteellisinä. Opiskelija voi laatia oman opintosuunnitelmansa myös sen mukaan, mikä parhaiten omia jatko-opintoja palvelee. Teatterikorkeakoulussa tätä varten järjestettävä opetus saattaa liittyä suoraan yhteen tai useampaan alueeseen, eivätkä alueiden rajat ole jyrkkiä. Sama koskee muiden taidekorkeakoulujen kursseja. Kirjallisuusesimerkit ovat useimmiten alan perusteoksia, joista liikkeellelähtö on koettu hyödylliseksi. Samalla luettelot erityyppisistä opintojaksoista ovat eräänlainen pitkän tähtäyksen valikoima mahdollisista kurssitarjonnan alueista.

3.1. Taiteellista työtä tukevat opinnot

Tähän ryhmään kootut teokset on tarkoitettu toimimaan portteina syvempään perehtymiseen oman

työn kannalta keskeisiin alueisiin. Taidetta koskevasta kirjallisuudesta mukaan on otettu sellaisia, jotka taiteilijan kannalta voivat yleisesti toimia virikkeellisesti avaten eri kenttiä. Vaikka esimerkkejä on yleisesti ja muista taiteista, tarkoitus on, että omaa alaa koskeva, erityisesti käytäntöjä pohtiva teatteri ja/tai tanssialan kirjallisuus tunnetaan hyvin. Seuraavassa lähtövirikkeitä:

3.1.1. Estetiikkaa ja taiteen filosofiaa syventäen

3.1.2. Taiteen psykologiaan ja luovuuden erityiskysymyksiin tutustuminen

Gardner, H: Art, Mind, and Brain. A cognitive approach to creativity. 1982 (erityisesti ss. 3-65 ja 351-358).

Kurkela K: Mielen maisemat ja musiikki. Sibelius-Akatemia. Helsinki 1994.

Perttula J: Kokemus psykologisena tutkimuskohteena. TaY. Tampere 1995.

Rothenberg, A., Hausman, C R. (ed.): The Creativity Question. Durham 1976.

Tuominen M. (toim.): William Blake, Pekka Puupää ja hän eli intuitiosta oivalluksesta ja analyysistä. Lapin yliopisto 1994.

Wilson G D: Esittävän taiteen psykologia. Kuopio 1997.

3.1.3. Taiteen sosiaalisiin ehtoihin perehdyttäviä opintoja

Bauman Z.: Postmodernin lumo. Tampere. Vastapaino 2000.

Becker Howard: Art Worlds. University of California Press 1982.

Bennet Susan: Theatre Audiences - A Theory of Production and Reception. Routledge. London & NY 1990. (on myös uusi pianos)

Kotkavirta J, Sironen E. Moderni/postmoderni. Lähtökohtia keskusteluun. Jyväskylä 1989.

Mc Kenzie Jon: Perform or Else: From Discipline to Performance

Pavis P (ed.) Intercultural Performance Reader, Routledge 1996.

Phelan P. Unmarked: The Politics of Performance, Routledge 1992.

Read A. Theatre and Everyday Life. An ethics of performance. Routledge. London & New York. 1993.

Sarje K. Romantiikka ja postmoderni. 1989.

Schechner R. Performance Theory. Revised edition of Essays on Performance Theory. 1970-1976. (1977/1988). Routledge. New York - London.

Sevänen Erkki: Sosiologinen taiteentutkimus ja taide instituutiona

Sevänen E, Saariluoma L, Turunen R. (toim.) Taide modernissa maailmassa. Gaudeamus. Helsinki 1991.

Vandel Heuven M. Performing Drama/Dramatizing Performance. Alternative theater and the dramatic text. 1991.

3.1.4. Oman taiteenalan perinteen tuntemus sekä klassikoita syventäen ja/tai nykytutkimusta

Teatterin tekijöiden ja tanssijoiden omia tekstejä ja/tai tutkimusta:

Carlson Marvin: Theories of the Theatre. Cornell University Press 1984.

Drain Richard (ed.): Twentieth Century Theatre- A Sourcebook. Routledge 1995.

Huxley Michael and Witts Noel (ed.): The Twentieth Century Performance Reader. Routledge 2002.

3.1.5. Omaan taiteelliseen työhön liittyvät demonstraatiot ja keskustelut

Työskentelyä pyritään kehittämään laitoksittain tai yhteisinä tapaamisina taiteellista työtä tekevien kesken ja myös taideyliopistojen välillä.

3.1.6. Syventävän taiteellisen työn seminaari

Työskentelyä yhteisinä tapaamisina taiteellista työtä tekevien kesken

3.2. Tieteellistä työtä tukevat opinnot

3.2.1. Tutkimusseminaari (pakollinen)

Tutkimusseminaarin työskentely on tärkeää tieteellisen keskustelun käymiseksi ja toisten työstä tapahtuvan oppimisen takia. Tehtävinä oman työn, tai erityisongelman esittelyjä. Opiskelijamäärien ja vaihtuvien tarpeiden mukaan seminaarityöskentely vaihtelee vuosittain.

3.2.2. Ihmistieteiden tieteenfilosofiaa

3.2.3. Ihmiskäsitys ja oppimiskäsitys

3.2.4. Yleiset pedagogisen tutkimuksen perusteet

Bolton G M. Drama as education: an argument for placing drama at the centre of the curriculum. Harlow. London. 1984.

Eisner, E W. The Enlightened Eye. Qualitative Inquiry and the Enhancement of Educational Practice. New York etc. Macmillan 1991.

Rasmussen B. "Å vaere eller late som om...": forståelse av dramatikspill i det tyvende århundre. Trondheim 1991.

Syrjälä, Ahonen, Syrjäläinen & Saari. Laadullisen tutkimuksen työtapoja. Helsinki. Kirjayhtymä. 1994.

3.2.5. Kvalitatiivisten menetelmien perusteet

Alasuutari P. Laadullinen tutkimus. Vastapaino. 1993.

Eneroth B. Hur mäter man vackert? Grundbok i kvalitativ metodik. Akademilitteratur. Stockholm. 1984.

Engeström Y. Kehittävä työntutkimus: perusteita, tuloksia ja haasteita. 1995.

Eskola J, Suoranta J (toim.) Johdatus laadulliseen tutkimukseen. Vastapaino. Tampere 2000.

Heikkinen Hannu L.T., Huttunen Rauno, Moilanen Pentti: Siinä tutkija missä tekijä. Atena. Juva 1999.

Jarvis Peter: The Practitioner-researcher. Developing Theory from Practice. Jossey-Bass Publishers. San Fransisco 1999.

Jokinen Arja & Juhila Kirsti & Suoninen Eero: Diskurssianalyysi liikkeessä. Vastapaino. Tampere 1999.

Kangas A. Keski-Suomen kulttuuritoimintakokeilu tutkimuksena ja politiikkana. Jyväskylä. 1988.

Kvale Steiner: Interviews. An Introduction to Qualitative Research Interviewing. Sage Publications. Thousand Oaks 1996.

Marshall C, Rossman, G B. Designing Qualitative Research. Newbury Park Sage Publications 1989.

Mäkelä K (toim.). Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta. Hki. Gaudeamus 1990.

Patel R, Tebelius U. Grundbok i forskningsmetodik. Studentlitteratur. 1987.

Suojanen U. Toimintatutkimus koulutuksen ja ammatillisen kehittymisen välineenä. Hki. FinnLectura. 1992.

Ronkainen Suvi: Ajan ja paikan merkitsemät. Subjektiviteetti, tieto ja toimijuus. Gaudeamus. Tampere 1999.

Varto J. Laadullisen tutkimuksen metodologia. Helsinki. 1992.

Hyvänä hakuteoksena voi käyttää:

Denzin N.K. & Lincoln Y.S.: Handbook of Qualitative Research. (ed.) Sage Publications. Thousand Oaks 1994/2000.

3.2.6. Teatteri- ja tanssihistorian menetelmäopinnot

Cohen S J, Next Week Swan Lake. Reflections on Dance and Dancers. Wesleyan University Press.

Middletown, Conn 1982.

Hammergren L. Form och mening i dansen. En studie av stilbegreppet med en komparativ stilanalys av Mary Wigmans och Birgit Åkessons solodanser. Institutionen for Teater- och filmvetenskap. Stockholm.1991.

McConachie B. "Towards A Postpositivist Theatre History." Theatre Journal. Vol 37. 4/Dec 1985.

McConachie B. "Reading Context Into Performance: Theatrical Formations and Social History", Journal of Dramatic Theory and Criticism. Vol 3. 2/Spring 1989. Interpreting the Theatrical Past. Essays in the Historiography of Performance. Ed. by T Postlewait & B McConachie. Iowa City 1989.

Maletic V. Body, Space, Expression. The Development of Rudolf Laban's Movement and Dance Concepts.. Mouton de Gruyter. Berlin. 1987.

Postlewait T. Historiography and the Theatrical Event: A Primer with Twelve Cruxes.- Theatre Journal Vol 43; n. 21, May 1991. (on suomeksi)

3.2.7. Esityksen teoria ja esitysanalyysi

3.2.8. Tieteellisen kirjoittamisen kurssi

3.2.9. Teatteri- ja tanssialan tutkimusta

Jänis M: Kirjallisuus ja teatteriteksti: tutkimus näytelmien kääntämisestä esimerkkiaineistona Anton Tshehovin Kolmen sisaren suomennokset. Joensuu 1991.

Koski P: Teatterinjohtaja ja aika. Eino Salmelaisen toiminta Helsingin kansanteatterissa 1934-1939. Helsinki 1992.

Paavolainen P: Teatteri ja suuri muutto. Ohjelmistot sosiaalisen murroksen osana 1959-1971. Helsinki 1992.

Parviainen Jaana: Bodies Moving and Moved. Tampere University Press. Tampere 1998.

Preston-Dunlop V.: Looking at Dance. The Bath Press. Great Britain 1998.

Salosaari K: Perusteita näyttelijäntyön semiotiikkaan, I osa: Teatterin kieli ja näyttelijä merkityksen tuottajana. Tampere 1989. (Erit. ss.9-70 ja 269-280.)

Sarje A: Kahdeksankymmentäluvun suomalaisien taidetanssinäkemyksien taideteoreettista tarkastelua. Helsinki 1994.

Suutela Hanna: Millä asialla ollaan

TeaKin omat tutkimukset Acta Scenica -sarjassa. Lisätiedot: www.teak.fi/Julkaisut/

Opin- ja taidonnäytteiden arviointi

Tieteellisiä jatkotutkintoja koskevat yleiset tieteellisten väitöskirjojen kriteerit, tieteenalakohtaisten käytäntöjen mukaan sekä yleiset tutkimuseettiset säännöt.

Taiteellisten tutkintojen keskeinen osa on taiteellisten töiden kautta hankittava tieto, jolloin niitä koskeva raportointi on mahdollista tehdä monella tavalla – mieluummin jollain itse aiheeseen tai taiteenalaan spesifisti luontuvalla tavalla. Periaatteessa on myös mahdollista lähentää taiteellisen tutkimuksen raportointia väitöskirjalta edellytettävää kurinalaisuutta kohden. Ohessa kuitenkin tiivistettynä voimassa oleva ns. vähimmäisen tarkkuuden säännöstö OTN:n vahvistamassa muodossa.

Taiteellisten tutkintojen kirjallisen osuuden kriteeristö

Jatkokoulutuksen johtoryhmä on esittänyt joitakin tarkennuksia koskien taiteellisten tutkintojen kirjallisia osioita. Tarkennukset on tehty mm. sen takia, että jatkotutkintojen ohjaajat ja tarkastajat saisivat selkeämmän käsityksen tehtävästään eli mitä ja miten he ohjaavat tai arvioivat taiteellisten jatkotutkintojen kirjallisia osioita.

1. Kirjallisen osion on muodostettava selkeä kokonaisuus, joka tavalla tai toisella peilautuu taiteellisten töiden kokonaisuuteen. Sen ei tarvitse olla välttämättä prosessin päätepiste, mutta siihen tulee sisältyä jonkinlainen taiteellista työtä koskeva yhteenveto tai loppuselvytys.
2. Kokonaisuutta arvioitaessa voidaan ohjeellisenä pitää sitä, miten tyhjentävästi kirjallinen osuus taiteellisen prosessin tai valitun ongelman käsittelee. Ansioina on pidettävä itsereflektion herkkyyttä ja rehellisyyttä, ongelmien kaihtamattomuutta sekä taiteellisten ongelmien syvällistä ymmärtämistä. Muunlaista lähestymistapaa tai menetelmää käytettäessä arvioidaan, miten pätevästi se tuottaa sellaista tietoa ja päätelmiä, joita sen sanotaan tuottavan.
3. Taiteellinen työ ja kirjallisen osion lähtökohdat on myös jollain tavalla kytkettävä oman alan traditioon ja keskusteluun.
4. Kaikkia taiteellisia osioita ei ole välttämätöntä käsitellä keskenään samalla tavalla tai samasta näkökulmasta, silloin kun taiteilijan kehityksen todentamisen ja työn kokonaisuuden kannalta jokin muu ratkaisu on perusteltu.
5. Kaikkia aineistoja koskevat eettiset säännöt oikein siteeraamisesta, puhujan/kirjoittajan sanomalleen tarkoittamaa tulkintaa kunnioittaen, sekä aineiston läpinäkyvyydestä ja tarkastajien mahdollisuudesta saada sitä nähtäväkseen.
6. Luonteeltaan ja laadultaan erityyppiset tekstimassat on hahmotuttava typografisesti ja yksiselitteisesti, näin esimerkiksi työpäiväkirjat, osallistujien kommentit ja nykyhetkinen reflektiopuhe voidaan selvästi erottaa toisistaan. Tieteellisten teosten referointia ja käsittelyä koskevat normaalit asiakirjoittamisen säännöt.
7. Suositeltava laajuus lisensiaatintyön kirjalliselle osuudelle on noin 80-100 liuskaa, tohtorintutkinnossa 100-200 -liuskaa. Lähdemerkintöjä typografista johdonmukaisuutta ja luotettavuutta koskevat normaalit asiakirjoittamisen käytännöt.